

Tom si přivinul Škvrně těsněji k tělu. Zachvěl jsem se a vzpomněl jsem si na Robertova slova. *Démon. Ukradl vám duši.*

„Kdo je ta Bílá dáma?“ zeptal jsem se.

„Duch z dávných časů,“ odpověděl Rawlin a zamíchal si dušené maso. „Čas od času se vrací a odvádí děti, aby ji v zimě zahřívaly.“

Tom se na mě podíval vytřeštěnými očima.

„Vím o jednom dítěti, které se ztratilo,“ řekl jsem. „Emma Lisleová. Můj sluha říká, že se jich podle vás pohřešuje víc.“

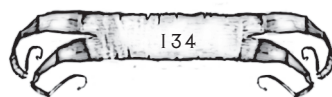
„Pět,“ přikývl Rawlin. „Zmizelo jich pět.“

„Pět?“ vyhrkla Sally.

„Pět z dvanácti.“

„Co tím myslíte, z dvanácti?“ zarazil jsem se.

„Tolik si jich odvádí. To je platba Bílé dámě. Dvanáct čistých duší, aby ozářily její zpáteční cestu do pekla.“

Krev se mi proměnila v led. Pět pohřešovaných dětí. Pět ztracených duší.

Nebo jich s tou mou bylo šest?

Odkáshal jsem si. „Říkal jste, že jste Bílou dámu nikdy neviděl. Jak tedy víte, že ty děti odvádí ona?“

„Protože tu nechala svoje znamení.“

Nechápavě jsme na něj hleděli.

„U Crook's Hollow,“ dodal. „Osm set metrů severně od Drydenovy farmy. Našli to znamení na kameni.“

„Jaké znamení?“

„Symbol nakreslený krví.“

„Jak vypadal?“

Rawlin pokrčil rameny. „Nevím. Ani to nechci vědět. Znaky zla jsou zlé samy o sobě. Už jenom dívat se na ně ohrožuje vaši duši.“

„Když jste ho nikdy neviděl, jak víte, že je to znamení Bílé dámy?“

„Koho jiného by bylo? Není pochyb o tom, že jde o černou magii. Jestli není Bílé dámy, udělala ho ta čarodějnice.“

„Ona je tu někde poblíž čarodějnice?“ polekal se Tom.

Rawlin přikývl. „Žije v lesích jižně od Darcyho sídla.“

Vybavil jsem si Robertovy pokyny k cestě. „Myslíte Sybil O'Malleyovou.“

„Vy ji znáte?“

„Robert říkal, že je vědma, ne čarodějnice.“

Rawlin zavrtěl hlavou. „Robert Dryden je hodný člověk – možná až moc hodný. Vždycky si o všech myslí to nejlepší, i když si to nezaslouží.“

„Ale ona mi pomohla.“

Stařec se na mě zvědavě podíval. „Opravdu? A jak?“

„Uzdravila mě z nemoci.“

